

Promluva Svatého otce k Centrálnímu výboru německých katolíků

sobota, 24. září, 2011, 18.15 hodin

Drazí bratři a sestry,

jsem vděčný, že se zde ve Freiburgu mohu setkat s vámi, kteří jste členy rady Centrálního výboru německých katolíků. S radostí oceňuji vaše úsilí o podporu katolických zájmů na veřejnosti a o podněcování apoštolského díla církve a katolíků ve společnosti. Zároveň děkuji předsedovi Centrálního výboru německých katolíků (ZdK), panu Aloisu Glückovi, za jeho milé pozvání.

Milí přátelé, již léta existují tzv. „expoziční programy“, „*exposure programmes*“, které jsou součástí pomoci rozvojovým zemím. Lidé se zodpovědností v politice, hospodářství nebo církvi nějaký čas přebývají u chudých obyvatel Afriky, Asii, či Latinské Ameriky a sdílejí s nimi každodenní život. Staví se do životní situace těchto lidí, aby viděli svět jejich očima a aby z tohoto zážitku čerpali poučení pro své solidární jednání.

Představme si, že by takovýto „expoziční program“ konal zde v Německu. Odborníci pocházející z daleké země by přijeli strávit týden do průměrné německé rodiny. Obdivovali by zde řadu věcí – například blahobyt, pořádek a výkonnost. Avšak díky svému nepředpojatému pohledu by konstatovali i velkou chudobu – chudobu lidských vztahů a chudobu v oblasti náboženského života.

Naše doba je značnou měrou charakterizována podprahovým relativismem, jenž proniká všemi oblastmi žití. Občas tento relativismus nabývá na bojovnosti a obrací se proti lidem, kteří tvrdí, že vědí, kde najít pravdu a smysl života.

Všímáme si, nakolik tento relativismus stále více ovlivňuje lidské vztahy a společnost. Jeho výrazem je též nestálost a nesouvislost mnohých lidských existencí a nadměrný individualismus. Zdá se, že někteří lidé skutečně nejsou schopni se něčeho vzdát ve prospěch druhých nebo se pro ně obětovat. Zmenšuje se také altruistické nasazení pro společné dobro, v sociální či kulturní oblasti, nebo při pomoci potřebným. Další lidé zase nejsou schopni se nepodmíněným způsobem připoutat ke svému partnerovi. Jako by již

neexistovala odvaha ke slibu věrnosti na celý život, odvaha k rozhodnutí říci: nyní zcela patřím k tobě, nebo odvaha k rozhodnému úsilí o věrnost a pravdivost a k upřímnému hledání řešení problémů.

Drazí přátelé, v programech „exposure“ po analýze následuje společná reflexe. Tento rozbor má pohlížet na lidskou bytost v její celistvosti, jejíž součástí je – nejenom skrytým, nýbrž velmi zjevným způsobem – její vztah ke Stvořiteli.

Spatřujeme, že v našem bohatém západním světě něco schází – mnohým lidem se nedostává zážitku Boží dobroty. Nenacházejí žádný styčný bod s institucionalizovanými církvemi a jejich tradičními strukturami. Avšak proč? Myslím, že je nutné se nad touto otázkou velice vážně zamyslet. Zájem o tuto problematiku je hlavní úlohou Papežské rady pro novou evangelizaci, nicméně týká se samozřejmě každého z nás. Dovolte mi, abych se zde zastavil u jednoho aspektu specifické německé situace. Církev v Německu je výborně zorganizována. Avšak nacházíme za strukturami také odpovídající duchovní sílu, sílu víry v živého Boha? Upřímně řečeno, musíme uznat, že struktury nad Duchem výrazně převažují. Dodávám k tomu: Skutečná krize církve v západním světě je krizí víry. Neprojdeme-li pravou obnovou víry, veškerá strukturální reforma zůstane neúčinná.

Vraťme se k lidem, jimž chybí zážitek Boží dobroty. Potřebují místa, na nichž by mohli hovořit o svém niterném stesku. Jsme povoláni, abychom právě zde nacházeli nové cesty evangelizace. Jednou z nich by mohlo být utváření malých společenství, kde je možné zažít přátelství, a jejichž život prohlubuje častá společná adorace Boha. Lidé zde vyprávějí své malé zkušenosti s vírou na pracovišti, v rodině a mezi známými, a svědčí tak o obnovené blízkosti církve společnosti. Pro tyto lidi je pak stále zjevnější, že všichni potřebují tento pokrm lásky, toto konkrétní přátelství jedněch s druhými i s Pánem. Důležitost si zde zachovává spojení s živou mízou eucharistie, neboť bez Krista nemůžeme dělat nic (viz *Jan 15,5*).

Drazí bratři a sestry, necht' vám Pán stále ukazuje cestu, abyste byli společně světlem světa a abyste našim bližním ukazovali cestu k prameni, kde mohou naplnit svou nejhlubší životní touhu.

Přeložila Jana Gruberová, Vatikánský rozhlas